Når vi tænder bål Sct. Hans aften, er vi ofte at finde i et muntert – opstemt humør. Sådan en halv juleaften

Efter kristen overbevisning er det Johannes døberens fødselsdag lige præcis 6 måneder før Jesus fødselsdag vi fejrer i dag

Tidligere tider var det nok mere sommersolhverv, vi fejrer traditionen med at tænde bål ved den lejlighed er der som så meget andet ikke nogen oprindelses dag på, men det med heksen er først opstået inden for de sidste hundrede år. at sende heksen til Bloksbjerg i Tyskland eller ad Hekkenfeld til på Island, er en import fra det tyske, ligesom juletræet, i dag opstår nye skikke og traditioner såsom halloween osv. Og altid til stor fortrydelse for os gamle der mener det er noget nymodens pjat, men historien gentager sig igen og igen

Man glæder sig til bålet.

Men hele dagen eller måske flere dage forud, har man gået og har luret på vejret som sætter sit umiskendelige præg på enhver udendørs aktivitet. Men i dag viste det sig fra sin bedste side

Der **er** noget, med det der, med at brænde bål. Det fascinerer. Det drager.

Stadig forventningsfulde står vi der, og nyder flammehavet – en heks futter af – og se gnisterne flyver mod himlen.

… og så lige så langsomt synker bålet lidt sammen, og tager vores tanker med sig. Vi bliver lidt efter lidt mere stille – og ender i fælles eftertænksomhed…. Og i bedste fald i drømmeri.

Denne eftertænksomhed, drømmeriet og fællesskabet er nok værd at standse lidt ved.

Vi kan, lige her og nu, give os selv en chance, som vi ellers sjældent får. En tid i eftertanke – sammen med andre – i rolige omgivelser.

Fællesskabet, når Sankt Hans bålet blossar i Hasle, er det et fællesskab, et sammenhold der kommer til udtryk, noget vi kommer til år efter år, sammen med familie og venner hilser på gamle bekendte, kort og godt et sted vi snakker med hinanden,

For lige at holde fast i fællesskabet i Hasle, så er det sådan for de fleste Hasleboer, at er man engang Haslebo så er man altid Haslebo, det gælder også for dem der flytter her til, måske er det for at vi i Hasle ofte ude på øen er et udskældt folkefærd "Man skal vogte sig for Klatgæld, småsypa og Haslebo" og det gør de klogt i dem der ude på øen, for folk fra Hasle har et sammen hold og et gåpåmod som jeg er stolt af, og som vi skal være stolte af

Bålet blossar og eftertænksomheden er måske er noget af det, vi kigger efter i det ulmende bål. Hvad kan der komme ud af asken? – Hvad bliver det næste? – mere af det vi ikke forstår eller i øvrigt kan bruge?

Vi tænker måske på, at verden burde forandres. Men ikke ret mange ønsker at tænke på, at vi selv burde være anderledes. At forandringen først og fremmest ligger hos os selv.

I min forståelse er Sct. Hans en hyggelig tradition – med plads til de lidt store tanker og følelser. Så slå Jer løs og tænk lidt over det… og vælg så noget, som I vil forandre hos Jer selv – til glæde for Jer selv – og for andre.

Det fællesskab vi har her lige nu i aften – skal vi passe på, og sørge for til stadighed er et fællesskab. Hvordan er det nu lige, at vi tilpasser det til fremtiden og samtidig holder på de værdier, der gør det til et fællesskab

vi vil være i? Hvilke opgaver skal vi løse sammen, for at vi i fremtiden stadig har et fællesskab, der er værd at komme i?

Jeg vender lige tilbage til mit udgangspunkt… For et halvt år siden, var det jul – med de traditioner der efterhånden er opbygget der med gaver til hver enkelt.

lad Sct. Hans festen, være en fejring af fællesskabet.
Der kan sagtens være stor kærlighed i begge højtider – det skal vi ikke røre ved.

Når vi kigger ind i bålet drømmer vi. Sådan ser det i hvert fald ud.
Jeg drømmer om en verden, hvor fællesskabet er større end hver enkelt person – med gensidig inspiration, støtte og ansvar som det glødende mål.

Og sådan vil jeg efterlade Jer – sikkert i vildrede over betragtningerne – men under alle omstændigheder reflekterende… og vil lige så stille trække mig væk fra talerstolen ned i fællesskabet, hvor jeg faktisk har det rigtig godt.

God Sct. Hans aften.